

Jan (Johnny) Novotný se narodil 27. února 1943 do učitelké rodiny v Kralupech nad Vltavou.

Už v raném dětství (v roce 1945) zažil traumatický zážitek související s válkou. Sám si na bombardování Kralup americkými bombardéry v tom roce poměrně dobře pamatuje. Byl tehdy ještě v kočárku a schovával se s rodinou a dalšími lidmi ve sklepě. Doposud si živě vybavuje obrovskou ránu, při které vyletěl dům v sousedství do vzduchu. Po náletu

byla všude hromada škod - vysklená okna, střechy bez tašek, králíkárna s králíky roztrhanými na kusy... Bylo to něco hrozného. S nápravami škod poté pomáhali zajatí němečtí vojáci, kteří malého Johnnyho učili německy mluvit a zpívat. Jelikož byl ještě malé dítě, velmi rychle se naučil s nimi komunikovat v saském nářečí.

V době převratného roku 1948 byl pořád ještě dítě, takže tuto událost vnímal spíš jako legraci. Vnímal ty dobré věci a špatné se dozvěděl o mnoho let později. Nejvíc si pamatuje průvody, písničky, slogany, obrázky... Později si vzpomíná na jeden večer, kdy při poslouchání rádia bylo veřejně oznámeno, kdo další den bude popraven.

I měnovou reformu v roce 1953 bral především jako legraci. V jeho vzpomínkách má pevně uložený hlavně nedostatek všeho zboží. Nebylo maso, salámy, toaletní papír... Na zboží se stály dlouhé fronty.

Se svým koníčkem, malováním, začínal už v útlém dětství a vedla ho k tomu zejména jeho maminka, která mu kreslila mořské tvory na podlahy. Jeho otec se věnoval kresbě a dával mu první lekce s uhlem a tužkou. Měl tak plnou podporu rodičů a odmalíčka byl obklopen uměním. Od té doby mu malování pomáhá hledat sám sebe a mořské motivy zůstaly jeho nejoblíbenějšími. V Austrálii se hodně inspiroval při procházkách buší, kdy chodil poslouchat melodie, které ho obklopovaly. Šest let studoval na umělecké akademii, která mu pomohla se zdokonalit. Od té doby se učil sám a malování se věnuje dodnes. Umění je první, a zřejmě i nejdůležitější koníček, který ho provází životem, ale zmínka padla i o chování poštovních holubů, které mu pomáhalo připravit se na maturitu.

Myšlenky na emigraci přišly v roce 1968, když se ve své tehdejší práci setkal s příslušníky KGB. Dodnes vzpomíná na samopaly, které na něj mířily. Chodil tehdy se studentkou vaření, která měla příbuzného v Sydney, a tak bylo rozhodnuto. Původní plán byl přesunout se pouze do Rakouska, ale hrozilo obsazení Ruskem a hranice Evropy navíc slibovaly klid od agentů, kteří by mohli působit potíže.

Do Austrálie přijel s naprosto nulovou znalostí angličtiny. Ovšem netrvalo dlouho a díky pomoci kolegů v práci brzy dohnal nedostatky. Nejdříve se věnoval čalounictví, později postupně přešel přes technika/architekta k malování.

V roce 1997 se musel vrátit zpět do rodné země, aby byl oporou své mamince. Do roku 2002 tak cestoval mezi Českou republikou a Austrálií. Když poté chytil infekci do levého kolene a skončil v nemocnici, od lékařů se nedozvěděl příčinu, s cestováním musel skončit. Od té doby žije v České republice.

